

i sidste Efteraar — men det er kun enkelte Dage, naar det er godt Veir, at der kan fiskes — affendt endog saa 5—6 Bognladninger derfra alene. Men det have de nødvendigtvis maattet indskrænke, fordi Fiskehandlerne, der modtage Fiskene, ikke kunne affætte saa store Kvantiteter, og de ere derfor nødtie til at begrænde deres Affætning til et Par Bognladninger, det Øvrige maa saa forhandles til Omegnen, og dette lader sig ganske vist ogsaa gjøre i Wintermaanederne, endstjøndt der enkelte andre Steder, t. Ex. i Thisted Amt, der klaget over, at de ikke kunne affætte al Fisken, de fiske; men derimod, naar Foraaret kommer, og Affætningen til Udlandet ophører, er Affætningen af Fisk meget vanskelig. Paa Harboøre maatte de endog sidste Foraar lade være med at fiske, fordi de ikke kunde affætte Fisken. Dette anser jeg for i høieste Grad beklageligt, og det er det, der har bragt Fiskerne paa den Tanke at ville forsøge paa at indrette Stationer for at behandle Fisken saaledes, at den kan opbevares og blive god og holdbar, saa at Fiskerne ikke til enhver Tid ere afhængige af, om de kunne sælge Fisken i Dieblirket eller ikke. Derfor er denne Bevilling søgt. Naar det ærede Medlem for Kjøbenhavns 7de Valgtreds (Hage) mente, at denne Sag var saa slet oplyst, saa maa jeg tilføje, at jeg ikke har havt Leilighed til at hende det Andragende, der ligger til Grund for den, men een Ting er jeg forvisset om, og det er, at inden de Fiskere gjøre Krav paa at faae Penge fra Statskassen, ville de sikkert nok skaffe de 4,000 Kr. tilveie, som de have stillet i Udsigt, og i hvert Fald har jo den høitærede Ministre det i sin Magt at holde de 2,000 Kr. tilbage, indtil de have godtgjort, at de have de 4,000 Kr. Jeg er overbevist om, at de nok ville være i Stand til at skaffe de omtalte Penge, uagtet det virkelig ikke er en lille Sum for dem at skaffe tilveie; thi man maa ikke glemme, at det er jo ikke rige Folk, men Folk, der ikke have anden Formue end den, der staar i Fiskeriredstaberne og deres jordløse Huse, og ikke have mere end, som man siger, fra Haand og i Mund; de have deres daglige Udkomme ved Fiskeriet, og det er i Reglen det væsentligste, de kunne bringe ud deraf. Mig forekommer det nu, at det er en Bestræbelse, der er værd at støtte, og naar det ærede Flertal af Finantsudvalget udtaler som en Grund til at negte Beløbet, at det frygter for Konsekventerne deraf, at der skulle blive for Mange, der vilde stille Krav om lignende Tilskud, tror jeg ikke, at der er nogen Fare i den Henseende. For det Første er dette jo nemlig det første Forsøg, og hvis det mislykkes, kommer der ikke flere, men hvis det

lykkes, og der kommer flere, har man det jo altid i sin Magt at kunne standse, naar man vil. I alle Tilfælde er jeg forvisset om, at der ikke vil komme ret mange. Om der fra hele Bestyrelsen skulde komme en halv Snes Forlangender om et saadant Tilskud, og de kunde tilfredsstille de Betingelser, der krævedes, saa vilde dette endda kun være en Snes Tusinde Kr. og endda fordelte paa flere Aar. Det er jo kun Tilskud een Gang for alle og ikke et aarligt Tilskud, saa det vilde ikke blive saa farligt for Statskassen. Overhovedet skjønner jeg ikke rettere, end at enhver alvorlig Bestræbelse fra Fiskernes Side for at forbedre og udvikle deres Bedrift er fuldt berettiget til, at der fra Statskassens Side ydes nogen Hjælp til Fremme af det. Fiskeriet er en naturlig Næringsvei der passer godt for en Deel af Befolkningen her til Lands; vore udstrakte Kyster give Anledning til, at denne Næringsvei kunne drives i langt større Omfang, end nu er Tilfældet. Det forekommer mig derfor at være fuldt berettiget, at Staten søger at opmuntre til Udvidelse af denne Næringsvei. Nu kommer dertil, at disse Havfiskere paa den ydste Bestyrelse vel egentlig ere uheldigt stillede af alle Fiskerne. Deres Stilling er mere farefuld og mere besværlig end de Øvriges. Der er ingen Ting gjort for at skaffe dem enten Havn eller saadant noget til at støtte dem med. De have ingen Ting, og man gjør ingen Ting for dem, saa forekommer det mig ikke urimeligt, om man paa denne Maade søgte at hjælpe dem frem under de nuværende Omstændigheder og under de uheldige Forhold, som de i det Hele virker under. Jeg vil derfor tillade mig at henstille til det meget ærede Finantsudvalg at tage denne Sag under fornyet Overveelse inden Finantslovens tredie Behandling, og se om muligt at komme til det Skjøn, at det vil være rigtigt, at gaa ind paa den her omhandlede Bevilling.

Bluhme: Det er kun nogle saa Bemærkninger, jeg skal tillade mig at gjøre med Hensyn til det foreliggende Afsnit, og navnlig da med Hensyn til Endringsforslaget under Nr. 41. Der er jo ganske vist ikke nogen Udsigt til, at den af Regeringen forlangte Bevilling til Handelsdirektoratet bliver vedtagen efter Udvalgets Indstilling. Og det forekommer mig heller ikke, at der i Dieblirket kan være saa stor en Trang til et saadant Direktorat. Da Handelsstanden nu i saa mange Tider har undværet en saadan Institution, synes jeg ikke, der er stor Udsigt til, at den nu vil have megen Nytte deraf. Men der er tillige det Mærkelige ved,